

Anstalter, som det øvrige Land, saa skal det være mig kjært, saa skal jeg ikke have det Ringeste at erindre derimod. Kun mener jeg, at man ikke er berettiget til at gjøre det gjældende som en Slags Tankefeil i Lovforlaget, at Færverne der ere stillede paa denne Maade; thi det er det ikke. — Endnu vil jeg gjøre et Par Bemærkninger i Anledning af et Spørgsmaal, som et æret Medlem gjorde mig i Gaar, nemlig, om man var kommen til andre Anstalter end dem, man gif ud fra i 1875, med Hensyn til de uheldbedelige Sindsfyge, og navnlig om man var kommen bort fra det, man den Gang gif ud fra, at de burde udsøndres og behandles i særlige Anstalter for sig. Jeg tror ikke, der er foregaaet nogen egentlig Forandring i Anstalterne i denne Henseende. Men jeg har i det Mindste heller ikke opfattet Anlaget af Sindsfygeanstalten ved Viborg saaledes, at det skulde være en Slags Etablering af et Princip i den Henseende; thi baade før Opførelsen af Anstalten ved Viborg og efter den, bliver det jo dog fremdeles som hidtil, at der i alle Sindsfygeanstalter findes baade heldbedelige og uheldbedelige Patienter. Man kan ikke sætte sig det Formaal — og det var heller ikke, saa vidt jeg har forstaaet det, Meningen med Oprettelsen af Anstalten ved Viborg — at alle uheldbedelige Patienter skulde overføres til denne Anstalt. (Sjergslev: Kun uheldbedelige!) — Sa naturligvis kun uheldbedelige. Men det Forhold maatte jo dog blive ved at bestaa som hidtil, at der i alle Sindsfygeanstalter ved Siden af hinanden er baade heldbedelige og uheldbedelige Patienter. Der bliver jo ikke en Gang i Henseende til Behandlingen indenfor Anstalterne sondret paa denne Maade. De Inddelinger, som i den Henseende gjøres mellem Sindsfyge, hvile jo tilbøielig paa andre Grunde end Hensynet til, om den Paagjældende maa anses for heldbedelig eller ikke. Altsaa, det er jo Meningen, at det skal blive ved som hidtil, at heldbedelige og uheldbedelige Patienter behandles jævnfærdig i samme Anstalt. Meningen med Viborganstalten var egentlig den, at man vilde have et Sted, hvortil man kunde sende en Del af de uheldbedelige, hvortil man kunde sende for det Første dem, som vare decideret uheldbedelige eller troedes med Sikkerhed at kunne erklæres for uheldbedelige, og dernæst var det maaste ogsaa endvidere Tanken, at disse Uheldbedelige skulde være saa dybt sunkne, at de ikke havde nogen Bevidsthed om deres Omgivelser, men væsentlig kun trængte til de materielle Fornødenheders Tilfredsstillelse og ikke Andet. Det var altsaa for denne Kategori af absolut uheldbedelige Sindsfyge, der tilmed vare saa dybt sunkne i aande-

lig Henseende, man oprettede Anstalten i Viborg. Det vilde naturligvis være en stor Belgjerning for andre Anstalter at kunne stille sig af med en Del af disse Folk, og som vilde bevirke, at de kunde optage Andre. Dette Princip mener jeg er det samme som hidtil; kun følger det af sig selv, at jo bedre Plads man har paa Anstalterne, desto mindre følelig bliver Nødvendigheden for at evakuere. Saaledes som Forholdet er nu, evakuerer man selvfølgelig til Viborg alle, hvem man paa nogen mulig Maade kan evakuere dertil, fordi Anstalterne ere saa daarligt i Stand til at optage dem, som melde sig, og faar man bedre Plads i Anstalterne, vil Trangen til at evakuere til Viborg blive mindre. Det kan gjerne være, at man maaste i Tidens Løb vil blive nødt til at skaffe endnu mere Plads, end Viborg Anstalt nu byder, til den Slags uheldbedelige Patienter, som optages der, men dette maa være Fremtiden forbeholdt, ligesom det overhovedet er klart, at det, som nu er foreslaaet, ingenlunde bliver det Sidste, som bliver at gjøre i Sindsfygepleiens Interesse her i Landet.

Formanden (Berg): Inden Forhandlingen gaar videre, skal jeg bemærke, at jeg tror, at de ærede Medlemmer i Thinget ere enige i Ønsket om, at vi kunne tilendebringe Dagsordenen for dette Møde i Dagsmødet.

Brig: De Bemærkninger, der ere faldne fra de ærede Medlemmer for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sjergslev) og den hvide ærede Justitsminister foranledige mig til nogle Bemærkninger, som dog ikke skulle angaa det store finansielle Spørgsmaal, men indskrænke sig til den Fremstilling, man har givet af Forholdet i Kjøbenhavn, for at det skal staa klart, hvorfor Kjøbenhavn ikke har kunnet slutte sig til dette Fællesskab, som i og for sig maatte synes at være saa uhyre fordelagtigt for det, i langt højere Grad fordelagtigt for det end for det øvrige Land, idet Kjøbenhavns Udgifter til Sindsfygevæsenet ere saa overmaade store, at Underbalancen efter Regnskabets for 1882 var 308,000 Kr. Den vilde man jo for en vis Del blive fuldstændig fri for, naar man gif ind i dette Fællesskab, og vilde saaledes have en meget bethydelig pekuniær Fordel deraf, men naar man nu alligevel ikke har gjort det, er det ingenlunde, som et æret Medlem antydede, fordi man en Gang har denne Anstalt selv og er glad ved selv at kunne regjere der og ikke vil opgibe denne Del af det kommunale Selvstyre, som man med Rette i det Hele sætter saa stor Pris paa,